

רע"פ 2486/19 N b נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2486/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: N b

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ג 23421-06-18 מיום 4.3.2019 שניתן על ידי כב' השופטת ד' מרסק-מרים, כב' השופטת נ' בכור, וכב' השופטת ש' גלר

בשם המבקש: עו"ד רן עמר; עו"ד נועם גוטמן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטות ד' מרסק-מרים, נ' בכור; ו-ש' גלר) בעפ"ג 23421-06-18 מיום 4.3.2019, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בכפר סבא (השופטת מ' גרינברג) בת"פ 16061-11-16 מיום 30.4.2018.

2. המבקש הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש כלפי בן זוג, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה כלפי בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין; וכן בעבירת אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. כתב האישום המתוקן ייחס למבקש 4 אישומים שונים בהם נטען כי המבקש תקף את אשתו (להלן: המתלוננת) בארבע הזדמנויות שונות.

על פי המפורט בעובדות כתב האישום, ביום 14.6.2015 התפתח ויכוח בין המבקש למתלוננת, במהלכו בעט המבקש בראשה של המתלוננת, הצמיד אותה עם פניה לקיר, דרך עם רגלו על גבה, והיכה אותה בכל חלקי גופה עד שגרם לה חבלות של ממש.

כשנה לאחר מכן, ביום 8.6.2016, סטר המבקש למתלוננת במהלך ויכוח שהתפתח בין השניים ובעט בה כך שנפלה ארצה ואיבדה את הכרתה. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת סימנים אדומים בפניה ובצווארה, והיא סבלה מ"ישנוניות", אי שיווי משקל, סחרחורות, בחילות, הקאות.

כן נטען בכתב האישום כי ביום 12.10.16 ביקשה המתלוננת להגן על ילדה מפני המבקש, והלה בתגובה נטל כבל מאריך וכרך אותו סביב צווארה עד שנחנקה וסבלה מכאבים ומקושי בבליעה. בנסיבות אלו אמר המבקש למתלוננת כי בפעם הבאה הוא "לא רק יכה אותה אלא יהרוג אותה", כלשון כתב האישום.

מספר שבועות לאחר מכן, ביום 28.10.2016, לאחר שנתגלע ויכוח בין המבקש למתלוננתאחז המבקש ביד המתלוננת, משך בחוזקה בשיערה, ורדף אחריה עד שחשהסחרחורת והתמוטטה.

4. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום בכפר סבא על מעשיו החמורים של המבקש, וקבע כי מתחם העונש ההולם לכלל העבירות ינוע בין מספר חודשי מאסר ל-24 חודשי מאסר.

5. בקביעת עונשו של המבקש בתוך המתחם, שקל בית משפט השלום לחומרא את העובדה כי לחובת המבקש שתי הרשעות בעבירות אלימות כלפי גרושתו.

מנגד, התחשב בית המשפט לקולא בהשתלבותו המוצלחת של המבקש בהליך טיפולי בו השתתף; בהמלצותיו של שירות המבחן להמשיך את ההליך הטיפולי של המבקש; וכבכך שהיה נתון במעצר למעלה מחודשיים.

לנוכח זאת, קבע בית המשפט כי קיים סיכוי של ממש כי המבקש ישתקם, ונמנע מלהשית עליו עונש מאסר בפועל.

משכך, הטיל בית המשפט על המבקש עונש של 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות; עונש של 8 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירה מסוג פשע בה הורשע למשך שלוש שנים; קנס בסך 1,500 ש"ח; וכן צו מבחן לשנה מיום מתן גזר הדין.

6. ערעור המשיבה על קולת העונש שנגזר על המבקש התקבל על-ידי בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, תוך שנקבע כי העונש שהושת על המבקש חורג באופן קיצוני לקולא מהענישה המקובלת במקרים דומים.

לנוכח הרשעותיו הקודמות של המבקש בעבירות דומות, ותוך מתן משקל להליך הטיפול המשמעותי בו השתתף, ביטל בית המשפט המחוזי את צו המבחן שהושת על המבקש וגזר עליו עונש של 12 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו, תוך שציין כי יתר רכיבי הענישהשנקבעו בבית משפט השלום על כנם.

7. המבקש ממאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי והגיש בקשה למתן רשות ערעור, ובצדה בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין.

בבקשתו, טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי משהטיל עליו עונש מאסר בפועל נוכח "שיקומו החרוג", כלשונו. לדבריו, פסק דינו של בית המשפט המחוזי מעורר "שאלה משפטית עקרונית" בדבר המשקל הראוי שיש לייחס להליך שיקומי בעת גזירת העונש, ואף העונש שהוטל עליו מעלה חשש שייגרם לו חוסר צדק, ועל כן לשיטתו נכון יהיה בנסיבות העניין להיעתר לבקשתו.

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה אני סבור כי דינה להידחות.

9. הלכה היא כי בקשת רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני שנגרם למבקש.

יתירה מזו, בקשת רשות ערעור על חומרת העונש לא תתקבל אלא במקרים של סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים(רע"פ 9938/17 דהאן נ' מדינת ישראל (1.1.2018)).

10. הבקשה שלפני אינה עומדת באמות המידה האמורות, ודי בכך בכדי לדחותה.

בית משפט זה שב ופסק כי חרף חשיבותם של שיקולי השיקום, הם אינם חזות הכל, ולצידם ניצבים יתר שיקולי הענישה, וביניהם עיקרון הגמול, שיקולי הרתעה והגנה על שלום הציבור (ראו למשל: רע"פ 1955/19 אבו רקייק נ' מדינת ישראל (1.4.2019)).

בנסיבות העניין, אני סבור כי לא זו בלבד שהעונש שהושת על המבקש אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת-הוא אף מקל עמו.

תקיפותיו הברוטליות של המבקש את בת זוגו, תוך שהוא גורם לה נזקים וחבלות, מצדיקות עונש מאסר בפועל ההולם את חומרת מעשיו.

עבירות אלימות נגד בן זוג פוגעות בשלמות גופו של בן הזוג, בביטחונו, בכבודו ובשלווה חייו. יש לייחס לעבירות אלו חומרה יתירה, באשר ככלל הן מתרחשות בין כתלי הבית באופן הסמוי מן העין, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים בין בני הזוג, ולעיתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בן או בת הזוג (ראו גם: רע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל (14.3.2019)).

לנוכח מדיניות הענישה המחמירה הראויה בעבירות מסוג זה, דומה כי הערכאות הקודמות הקלו עם המבקש מטעמי שיקום – ואין כל הצדקה להקלה נוספת בעונשו.

הבקשה נדחית אפוא. ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ו' בניסן התשע"ט (11.4.2019).

ש ו פ ט